

Скривдив...

Петро Ребро

Із гуляння дівчина до хати
Прибіга, а сльози — як горох.
Лиш її уздріла сонна мати,
То, сердешна, ледь не вмерла: — Ох!

На момент аж остовпіла наче.
Запитати б, та немає сил.
А дівчисько іще дужче плаче:
— Скривдив мене, мамо, той... Василь...

Мати — голосити: — Отакої!
Я ж казала: не ходи, дурне!
Що ж він, той пройдисвіт, ще накоїв?
— Мамо, він... поцілував мене...

— Та й усе? То, донечко, нічого!
Заспокойся! Буде все гаразд!

А дочка: — Та я реву від того,
Що поцілував він тільки раз!